

Statteobjekter, hvad det ærede Medlem fra Frederiksbævt (Holch) meget rigtig udtalte forrige Aar. Jeg vilde foretrække, og jeg vil henstille det til det Udvalg, der faaer med Sagen at gjøre, om man ikke i Stedet for „Forsørgelseskommune“ kunde bruge det Ord, som man nu bruger i Tydskland, Sverige, Norge og andre Steder, „Hjemstavns- og i Stedet for „Forsørgelsesret“ „Hjemstavnsret“. Det er Noget, som de Fattige ganske vist ikke kunne leve af, de kunne nemlig ikke leve af Bøest, men det kunde være, at den Omstændighed, at vi fik et Navn, der havde lidt mindre materiel Klang, vilde være et Moment, der kunde bidrage til, at de Fattige, jeg vil ikke sige, fik en mindre materiel Behandling, men at der overfor dem blev taget noget mere Hensyn til det, der ikke var rent materielt.

Dernæst skal jeg gaa over til at tale lidt om Forsørgelsesmaaden. Hvad Forsørgelsesmaaden angaar, saaledes som der tales om den i Kapitel III, vil jeg først gjøre den almindelige Bemærkning, at et Fattigvæsen selvfølgelig desværre ikke godt kan forsørge de Fattige paa anden Maade end den, som er den almindelige for den ringest füllende Del af Arbejderstanden. Det vil ikke godt være muligt at komme til en bedre Forsørgelse, Forsørgelsesmaaden vil rette sig efter Arbejdernes Livsførelse. So længere Arbejdernes Livsvilkaar synke ned, desto mere vil ogsaa Forsørgelsesmaaden i det offentlige Fattigvæsen synke ned, jo højere de hæve sig, desto større Fordringer vil der blive stillet til Forsørgelsen. Vil man derfor gjøre noget Væsentligt for en god Fattigforsørgelse, maa man gjøre noget Væsentligt for at forbedre Arbejdernes Stilling i det Hele, men det er det jo ikke Tale om her, og derfor skal jeg ikke komme videre ind derpaa. Forøvrigt indrømmer jeg, at der findes mange virkelig gode Bestemmelser i Kapitel III, der ere betydelige Fremskridt, og jeg undrer mig derfor noget over, at det ærede Medlem, der sidder her bagved, det ærede Medlem for Svendborg Amts 7de Valgkreds (Brodenhuus-Schack), som ellers er en meget human Mand, og som vist har en stor Interessesfor, at de Fattige blive human behandlede, mente, at det var at gaa Kommuneren for nær, naar de ikke uden videre fik Lov til at sætte alle de gamle Fattige ind paa Fattiggaardene. Det, der staar, synes jeg virkelig er en god Bestemmelse. Jeg kan heller ikke tro, at det ærede Medlem vilde være glad ved, om Fattigbestyrelsen uden videre kom og tog et Par gamle Menneſter, der maaste i mangfoldige Aar havde boet i Hus sammen og vænnet

sig til alle Forhold og Omgivelser der, akkurat lige som vi Andre kunne vænne os til vore Omgivelser og vore Forhold, og slæbte dem op paa Fattiggaarden. Tror det ærede Medlem ikke, at det vilde være umenneskeligt, saa meget mere som der egentlig ikke vilde være anden Grund dertil end en større eller mindre Grad af Sparommelighed? Der holder jeg alſaa med den ærede Minister indod det ærede Medlem for Svendborg Amts 7de Valgkreds (Brodenhuus-Schack). Ligeledes glæder jeg mig ved, at der skal foresindes Reglementer for disse Forsørgelsesanstalter. Jeg forudsætter, at der i disse Reglementer, som skulle approberes af — jaaviddt jeg husker — Amtsraaden paa Landet og af Indrengsministeren, ogsaa vil indeholdes Spisereglementer, saaledes som Tilfældet er med de engelske Arbejdshuse (Berntsen: Det har man allerede). Det har man, siges der, saa meget desto bedre. Saa forudsætter jeg fremdeles, at Meningen er, at disse Reglementer skulle, hvad nu vistnok ikke finder Sted, være oplaaede i Lokalerne (Berntsen: Det sker allerede!). Naar, det glæder mig.

Der er en Ting — og det er egentlig derfor, jeg har taget Ordet —, som jeg vil spørge den ærede Minister og Andre, som have sat sig ind i denne Sag, om, og det er følgende: Nu give vi muligvis en Lov, hvori der kommer en hel Del humane Bestemmelser, men hvorledes skal der blive bragt Omförg for, at disse Bestemmelser komme til Udførelse, hvorledes skulle vi, som nu sidde her og give en Fattiglov, kunne garantere, at disse Bestemmelser blive udførte i det virkelige Liv? Jeg har ikke overset, at Ministeren i Begyndelsen af § 31 har skrevet, at Fattigbestyrelserne udenfor Kjøbenhavn ere med Hensyn til Maaden, hvorpaa de Fattiges Forsørgelse sker, undertastede Tilſyn af Overøvrigheden; for Landets Vedkommende kan dertil benyttes Bistand af Amtsraadets valgte Medlemmer. Men den ærede Minister laavel som alle Medlemmer her i Salen, der kjende Noget til disse Forhold, vilde jo vide, at det Tilſyn vil i de allerfleste Tilfælde være illusorisk. Amtsraadet bestaar jo af 8—9 Medlemmer, og de kunne selvfølgelig godt have Tilſyn med dem, der blive forpleiede paa Anstalter, det fortaar sig, der kan Amtsraadet ove et vist Tilſyn og gjør det muligvis ogsaa; men det er fuldstændig umuligt for Amtsraadets 8—9 Medlemmer at have nogenſomhelst Førestilling om, hvorledes Forsørgelsen er, og Forsørgelsesmaaden bliver udført overfor alle de Fattige, der ikke ere paa Anstalter. Det kan man virkelig ikke forlange, at Amtsraadets Medlem-